— Ἄχ, ἀδερφέ μου. Ὄχι, δὲν πέθανε ὁ ἀδερφός μου· εἶταν καλὸς ὁ ἀδερφός μου· μέλι καὶ ζάχαρη στάζαν τὰ λόγια του. Ἐγὼ λέγω πὼς δὲν πέθανε. Μὰ οὔτε καὶ ζῇ. Ὁ Γήλιος δὲ θὰ τὸν ξαναδῇ στ' ἀλέτρι του.

— Σὲ καλό σου· τί τρέχει ; δὲ σ' ἀκούω νὰ μιλᾷς σὰν καὶ πάντα.

Τὴν ὥρα κείνη φυσῶντας μέσα ἀπὸ τὶς φοινικιὲς ὁ ἀγέρας, ἄφινε νὰ ξεφεύγουν χίλιω δυὸ λογιῶ φωνές, φωνὲς ποὺ μοιάζανε σὰν κλάματα, φωνὲς σὰ σκύλου οὐρλιάσματα, φωνὲς σὰν πόνου βογγητό.

— Ἀκούω τὴ φωνή του. Ἄχ ! μαννούλα μου, ὁ Φούλης μὲ σκότωσε, φωνάζει· καταραμένο τ' ὄνομά του· πεθαίνω.

— Ἔτσι σοῦ φάνηκε· εἶναι ὁ ἀγέρας ποὺ φυσᾷ.

— Εἶναι τὸ κρῖμα. Ἰμπραΐμ, ἦρθε ἡ ὥρα· δὲν μπορῶ· ἀρκετὰ βάσταξα· πρέπει νὰ τὸ ξεμυστερευτῶ· φούσκωσε σὰν τὸ Νεῖλο μέσα μου καὶ θὰ μὲ σκάσῃ· εἶσαι ὁ πιὸ πιστός μου φίλος καὶ θὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὰ κάθησε, κάθησε· δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω.

Καμώθηκα πὼς θέλω κ' ἐγὼ νὰ ξεπεζέψω καὶ καθήσαμε.

— Ἰμπραΐμ, ἔτσι νὰ χαρῇς τὸν πατέρα σου, κάμε μου ὅρκο στὸν προφήτη πὼς δὲ θὰ βγῇ ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα σου.

Ὁ Ἰμπραΐμ κάνει τὸ συνηθισμένο ὅρκο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη σιωπή

— Εἶταν ἡ ὥρα ποὺ τὸ ὑπέρκαλο ἄστρο γέρνοντας νὰ κοιμηθῇ χάριζε στοὺς μιναρέδες τῶν τσαμιῶ μας τὶς πιὸ πολύχρωμες φορεσιὲς καὶ ποὺ ὁ πιστὸς γονατιστὸς πρόσφερνε στὸν Προφήτη τὴν ἑσπερινή του δέηση.

Τὴν ὥρα κείνη, ἄ ! πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, πιστέ μου· ξέρεις τὸν παρκφέντη του Φούλη· ὁ Φούλης ἐβουλήθηκε τὴν παρθενιὰ τῆς κόρης του. Καὶ σὰ νὰ μὴ θυμοῦνταν τὸν τόσο ἵδρωτα ποὺχυσαν καὶ κειὸς καὶ ἡ φαμίλια του χρόνια τώρα γιὰ νὰ τ' ἀξάνουν σπυρί, σπυρὶ τὸ βιός του, ἔστειλε τὸν πεζεβέγκη του νὰ τοῦ τὴ φέρῃ.

Ὁ πεζεβέγκης δὲν ἀπόσωσε τὴ συφωνία μὲ τὴ νύφη μου καὶ νὰ καὶ κεῖνος ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ χαμόγι· νὰ μὴν τὰ πολυλογῶ πῆρε τ' αὐτί του τὸ τί ἔτρεχε καὶ ἀπὸ λόγο σὲ λόγο πιάστηκαν· ἡ μιὰ βρισιὰ ἔφερε τὴν ἄλλη καὶ γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ κανεὶς νὰ τοὺς χωρίσῃ, τὸ χέρι τοῦ ἀτιμασμένου πὰν πιὸ γερὸ παράσφιξε τὴν κελεμπία στὸ λαιμό του καὶ τὸν ἔπνιξε. Ἄχ! ἀδερφέ μου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία του.

Εἶταν καλὸς ὁ ἀδερφός μου· ζαχαροκάλαμο τὰ λόγια του· σὰν τοῦ Σὲχ Ἀπτιλαὰλ ἡ γνώμη του.

Μὰ δὲν τὄμαθε κανείς· ψυχὴ δὲν τὸ ξέρει.

Ἤρθανε οἱ ἀθρῶποι τοῦ Φούλη καὶ μὲ κατάφεραν, μιὰ κ' ἔγινε τὸ κακὸ νὰ μὴν πῶ τίποτες, παρὰ πὼς πέθανε ἀπὸ τσίμπημα σκορπιοῦ· ὅσο γιὰ τὴν ἐξουσία, εἴτανε δουλειὰ δική τους. Μέτρησαν δέκα λίρες ἀγγλικὲς στὴ χήρα καὶ δυὸ σὲ μένα μπακσίσι καὶ δὲ μαρτυρήσαμε· οἱ λίρες οἱ δικές μου εἴταν Αἰγυπτιακές.

Ὁ Χάσαν ὁ ἀδερφός μου, δὲ βρίσκεται πιὰ στὴ ζωή· μὰ καὶ δὲν πέθανε, ὄχι, ὁ Προφήτης τὸ ξέρει· δὲν πέθανε ἀπὸ τσίμπημα σκορπιοῦ· ὁ Φούλης μὲ τὰ πλούτη του τόνε σκότωσε.

Τὴν ὥρα κείνη ἔπεσεν ὁ ἀγέρας· ὁ ὁρίζοντας γύρω ἄρχισε νὰ ροδίζῃ, τὰ ὀρτίκια γλυκοτραγούδαγαν μέσα στὰ σπαρτὰ, κ' ἐγὼ καβαλήκεψα τὸ γάδαρό μου κ' ἐξακολουθήσαμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν πόλη.

Guergueh *18/3/907.*

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΜΕΛ

ΣΤΗΝ κ. ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

(Ἀφοῦ διάβασα τὸ βιβλίο της)

Μὲ τὶς ἀλάθευτες γραμμὲς τοῦ ὡραίου κορμιοῦ σου
Μᾶς γυρνᾷς πίσω στῶν ἀρχαίων τὴ λατρεία·
Μὲ τὸ βιβλίο σου—φῶς φανερὸ τοῦ νοῦ σου —
Τοῦ Χριστοῦ μᾶς μαθαίνεις τὴ θρησκεία.

—

Ἀλύπητα χτυπᾷς τὴν Ἀδικία,
Τὴν Πρόληψη, τὸ Ψέμα καὶ τὴν Πλάνη,
Κ' εἶσαι ὅλη χάρη, πνέμα, μελωδία,
Τέχνης παλμὸς ἁγνός, πληγῆς βοτάνι,

—

Κ' εἶσαι μεγάλη, εἶσαι τεχνίτρα, ὦ θεία !
Ἀχ, ἄφησε στὸ μάγο πέρασμά σου,
Ποὺ ἡ Τέχνη τ' ὁδηγάει κ' ἡ Ἁρμονία
Νὰ γονατίσουμε οἱ πλάνητες μπροστά σου.

Alter Ego.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΤΟΥ ΙΔΑ : «Μαρτύρων καὶ Ἡρώων αἷμα....» Δρ. 2.

ΤΗΣ κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ : «Ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ σαλονιοῦ καὶ οἱ δυὸ θάνατοι» Δρ. 3.

Πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα τοῦ «Νουμᾶ».

'Ο ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 1θ. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

20 λεφτὰ τὸ φύλλο λεφτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιόδρομου, (Ὀφθαλμιατρεῖο), Βουλῆς. Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεῖα Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα « Ἑστίας » Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου [ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλή]. Στὸ Βόλο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντρομὴ πληρώνεται μπροστά κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἐμεῖς καὶ οἱ Ἀρβανίτες — Ὁ κ. Καπλαμάνος—Δὲν ὑπάρχει ποιητὴς — Οἱ ἀρχαιοφύλακες.

ΜΙΑ καινούρια πάλι Ἀρβανίτικη φημερίδα ποὺ βγαίνει στὸ Κάϊρο ἀρχίνησε νὰ σκυλοβρίζει τοὺς Ρωμιοὺς Πρὶν ἀπαντήσουμε στὶς Ἀρβανίτικες βρισιὲς σκεφτήκαμε νὰ ζητήσουμε τὴ γνώμη φίλου ποὺ καὶ τὰ τέτια ζητήματα τἄχει μελετήσει βαθιὰ καὶ τὴν ἀλήθεια συνηθίζει πάντα νὰν τὴ λέει ξέθαρρα, ἀδιαφορώντας ἂν πικραίνει κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς πατριῶτες του. Ὁ πολύτιμος φίλος εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλει τὸ ἀκόλουθο γράμμα καὶ τὸ δημοσιεύουμε ὡς τὴν καλύτερη καὶ δικαιότερη ἀπάντηση στὸ ἄρθρο τῆς Ἀρβανίτικης φημερίδας.

«Νομίζω πὼς δὲν ἀξίζει ἀπάντηση τὸ ὑβρεολόγιο τῆς Ἀρβανίτικης ἐφημερίδας. Εἶναι παραπολὺ βρώμικο καὶ μικρόπρεπο. Ἂν θέλετε, γράφετε δυὸ λόγια, ὅτι δηλ. ὅποιος εἴτε Ἀρβανίτης εἴτε Ἕλληνας δὲ νοιώθει πὼς οἱ Ἀρβανίτες καὶ οἱ Ἕλληνες ἔχουν κοινοὺς κινδύνους καὶ ἐχθροὺς καὶ λοιπὸν κοινὰ συμφέροντα, καὶ πὼς μποροῦν καὶ πρέπει νὰ βοηθήσει ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὸν ἀγῶνα ἐναντίο τῶν Σλαύων καὶ Βουλγάρων—εἶναι κοντόφθαλμος καὶ καλὰ θὰ κάνει ἢ νὰ σωπαίνει ἢ νὰ σκέπτεται πρωτοῦ πάρει τὴν πέννα νὰ ξεχύσει τὶς βρισιές.

«Βρίσκονται βέβαια καὶ Ἕλληνες ὑπερβολικὰ καὶ ἀνόητα Σωβινιστὲς ποὺ ὅλα τὰ θέλουν δικά τους κι ὅσα δηλ. δὲν εἶναι. Οἱ Ἀρβανῖτες εἶναι Ἀρβανῖτες, οὔτε θὰ τοὺς κάνουμε ποτὲ Ἕλληνες· ἄλλως τε εἶναι φυλὴ συγγενικὴ μας καὶ μποροῦμε νὰν τοὺς ἔχουμε βοηθοὺς καὶ φίλους σὰ θέλουμε. Ἐμεῖς τὸ μόνο ποὺ ζητοῦμε εἶναι μιὰ Ἤπειρο ποὺ εἶναι

τρεῖς ἢ τέσσερεις ἀπ' τὶς κλωστίτσες τῆς ἔδεσε τὸν οὐρητήρα στὰ βάθια τῆς πληγῆς. Οἱ κλωστίτσες, σὰν κάθε ξένο πρᾶμα στὸν ὀργανισμό μας, θυμώνουνε τὴν πληγή, ὥςπου βγοῦνε πιὰ μονάχες, γιατὶ δὲ λιώνει μέσα μας τὸ μετάξι. δὲν ἀφομοιώνεται μὲ τὴ γενική μας τὴν οἰκονομία. πρέπει νὰ φύγῃ. καὶ τότες ὁ ἄρρωστος ἡσυχάζει.

Δὲν τὸ ξέρανε ἀκόμη θετικὰ· ταραχτήκανε· μ' ὅλη του τὴ γεωμετρία ὁ Ἀντρέας, ἄπραχτος στὰ ζητήματα τῆς ὑγείας, ὅσο κι ἄ νόμιζε τώρα τὸ ἐναντίο, δὲ φρόντισε κάνε νὰ προμηθευτῇ, ὅταν ἦρθε στὸ Παρίσι, τὴ διέφτυση ἑνὸς γιατροῦ γιὰ κάθε ἀπαντεχούμενο· πεταχτήκανε στοῦ φαρμακοπώλη πλάγι, ζητήσανε γιατρό· ἴσια ἴσια καθόταν ἕνας ἀντίκρυ τους, ὁ κ. Μαίνης, ὁ γιατρὸς τοῦ μαχαλᾶ, ὅπως τοὺς λένε στὴν πρωτέβουσα, ἐπειδὴ μαχαλὰς δὲν ὑπάρχει χωρὶς τὸ γιατρό του, συχνὰ καὶ τοὺς γιατρούς του, δηλαδὴ πεντέξη ὅλους μαζί. Εἰδικότητα δὲν ἔχουνε καὶ τοὺς φωνάζουνε γιὰ ὅλες τὶς ἀῤῥώστιες. Φωνάξανε λοιπὸν ἀμέσως τὸν κ. Μαίνη, νὰ μάθουνε. Εἴτανε ἀψηλὸς τάνάστημα, νέος καὶ μ' ἕνα πρόσωπο τριανταφυλλί. Μάτια γαλανὰ καὶ λίγα ξαθὰ γένεια, σπαρμένα δῶθε κεῖθε. Τοὺς εἶπε ὁ ἄθρωπος τὴ γνώμη του, πὼς οἱ κλωστίτσες θὰ φταίγανε. Μὰ ὁ κ. Μαίνης, ἀφοῦ ἐρχότανε σὲ τέτοιο σπίτι, θέλησε κιόλας νὰ δείξῃ πὼς κάτι νοιώθει. Δὲν εἶχανε περάσει καὶ πολλὰ χρόνια ποὺ σπούδασε γιατρικὴ στὸ Πανεπιστήμιο, φρέσκος φρέσκος καὶ τὰ κάτεχε ἀκόμη μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σῖμα. Ὅταν ὁ Ἀντρέας τοῦ ἔκαμε λόγο γιὰ τὴν ψεσινὴ θερμοκρασία, 37°5, καὶ γιὰ τὴ σημερνή, 38°2, τὸν ἀντίσκοψε ὁ γιατρός·

— «Ποιὰ θερμοκρασία ἐννοεῖτε, κ. καθηγητή ; Ἐννοεῖτε τὴν ἀμασκαλιάτικη, τὴν κολπιάτικη, τὴ δαχτυλιάτικη, γιατὶ γνωρίζετε πολὺ καλὰ πὼς ἔχουμε τρεῖς τρόπους νὰ θερμομετροῦμε, ἴσως καὶ τέσσερεις, ἂν προστέσουμε τὴ στοματιάτικη ; Πιὸ σίγουρη πάντα ἡ δαχτυλιάτικη, μόνο ποὺ πρέπει νὰ τὴν ξεπέσουμε τέσσερα δέκατα λιγώτερο ἀπὸ τὴν ἀμασκαλιάτικη. Τὸ σῶμα τοῦ ἀθρώπου, μέσα, εἶναι πιὸ θερμὸ—κ' ἡ θερμοκρασία μας μεγαλήτερη».

Τοὺς φάνηκε φοβερὰ σκολαστικός, δίχως νὰ εἶναι ὁ δύστυχος. Δὲν τὸν ἄφησε ὁ Ἀντρέας οὔτε νἀγγίξῃ τὴν πληγή. Φοβήθηκε. Μικρὸς γιατρός. Γιατρὸς τοῦ μαχαλᾶ. Ποιός ξέρει κιόλας τί ἀῤῥώστους πιάσανε τὰ χέρια του, πρὶν ἔρθῃ ; Μαθημένος, βλέπετε, πιὰ τώρα ὁ κ. καθηγητὴς σὲ γιατροὺς πρώτης ἀράδας, καὶ ξεχνοῦσε πὼς οἱ ἀξιόλογοι γιατροὶ τῆς ἐπαρχίας ὄνομα περισσότερο ἀπὸ τὸν κ. Μαίνη δὲν εἴχανε, ὅταν τοὺς μπιστέφτηκε τὴν Κατινούλα. Καλὰ θἄκανε ἴσως νὰ μπιστεφτῇ καὶ τὸν ἄγνωστο Μαίνη, ἀφοῦ τὸ κατω κάτω τοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια. Τἄλλα εἴτανε ἀπὸ κεῖνα ποὺ τί τὰ θέλετε κι ἀναγκάζουνται νὰ τὰ λένε οἱ γιατροὶ ἀπὸ τὴν πελατεία τὴν ἴδια, ἐπειδὴ καὶ τῆς ἀρέσουνε τὰ λόγια.

Ἔφυγε ὁ κ. Μαίνης, ἀπομείνανε στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Καλὰ τουλάχιστο ποὺ στὶς ὀχτώμισι τὸ βράδι ἔπεσε ἡ θερμοκρασία, 37°5. Εἴχανε καιρὸ λιγάκι ὡς ἄβριο. Τὴν παρασκεβή, ξαναρχίσανε οἱ φασαρίες καὶ τὸ ταβατούρι. Ποιανοῦ νὰ μηνήσουνε ; Συβούλιο ἡ Ἄννα κι ὁ Ἀντρέας. Συλλογιστήκανε νὰ παρακαλέσουνε κάποιο φίλο τους γιατρό, τὸν κ. Κλυζιού, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ περίφημους χειρούργους τῆς πρωτέβουσας. Τοῦ τελεφωνήσανε ἀμέσως. Μὰ κοίταξε τί δυστυχία. Τοὺς ἀποκρίθηκε μὲ τὸ τελέφωνο κι ἀφτὸς πὼς λυπᾶται πολὺ καὶ πὼς ἴσια ἴσια σὲ μισὴ ὥρα παίρνει τὸ τραῖνο γιὰ δουλειὰ βιαστική. Θὰ λείψῃ, λέει, τέσσερεις πέντε μέρες. Δυστυχία μπορεῖ τόντις νὰ στάθηκε ποὺ δὲν ἦρθε τότες ὁ κ. Κλυζιούς, ὅπως τὸ καταλάβανε κατόπι, γιατὶ πέσανε σὲ ἄλλα χέρια. Ἡ Ἄννα, ποὺ ὕστερις ἀπ' ὅσα εἴδανε, ὕστερα ἀπ' ὅσα ἔπαθε κι ὁ Ἀντρέας,